

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **kapitán Ing. R. B.**, *zastúpeného advokátom JUDr. T. B.*, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PÚ-65-85/2007-CPČ zo dňa 19. septembra 2007, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 26/2008-41 zo dňa 22. januára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 26/2008-41 zo dňa 22. januára 2009 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom č.k. 1 S 26/2008-41 zo dňa 22. januára 2009 Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. PÚ-65-85/2007-CPČ zo dňa 19. septembra 2007 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi na účet právneho zástupcu JUDr. T. B. trovy konania vo výške 454,60 Eur, do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a po nariadení pojednávania, že zistenie skutkového stavu nie je dostačujúce na posúdenie veci, a preto podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil.

Ďalej poukázal na znenie ustanovenia § 30 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), podľa ktorého správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Uviedol, že ustanovenie § 30 správneho poriadku taxatívne vymedzuje dôvody pre zastavenie konania, ak sú splnené zákonné podmienky. Zastaviť správne konanie možno v ktoromkoľvek štádiu konania, avšak za predpokladu, že sú splnené zákonom stanovené podmienky.

Dôvodil tým, že z vyššie citovaného ustanovenia § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku je nesporné, že toto ustanovenie umožňuje správny orgán zastaviť konanie v prípade, ak odpadol dôvod na uskutočnenie konania za predpokladu, že ide o správne konanie začaté z podnetu správneho orgánu.

V preskúmvanej veci mal súd za preukázané, že nešlo o konanie začaté z úradnej povinnosti, ale o konanie začaté na návrh účastníka konania, ktorý bol podaný dňa 12. júla 2007, o ktorom správny orgán meritórne nerozhodol.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný Ministerstvo obrany Slovenskej republiky v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmeniť a žalobu zamietnuť, a to či už proti Ministerstvu obrany Slovenskej republiky alebo proti Personálnemu úradu Bratislava.

Podľa jeho názoru konanie má v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci s tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku vo vzťahu k pasívnej legitimácii žalovaného, voči ktorému súd konal. Súd prvého stupňa rozhodol voči inému žalovanému než bol označený v žalobe.

Opakovane, zhodne s vyjadrením k žalobe zo dňa 22. apríla 2008, poukázal na ustanovenie § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. Žalobou napadnuté rozhodnutie č. PÚ-65-85/2007 CPČ zo dňa 19. septembra 2007 vydal Personálny úrad Bratislava. Napriek tomu v napadnutom rozsudku krajský súd konal proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, ktorý evidentne preskúmvané rozhodnutie nevydal, zrušil rozhodnutie žalovaného (Ministerstva obrany Slovenskej republiky), hoci napadnuté rozhodnutie nevydal a vec vrátil na ďalšie konanie žalovanému, t.j. Ministerstvu obrany Slovenskej republiky (hoci tento nie je oprávnený vo veci ďalej konať). Ministerstvo obrany Slovenskej republiky nie je v predmetnej veci pasívne legitimované. Nemalo byť preto s ním ako so žalovaným vôbec konané.

Ďalej v odvolaní proti rozsudku uviedol, že žalobca požiadal o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods.1 písm. k/ zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z.z.“), pričom konanie o skončenie služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 zákona č. 345/2005 Z.z. môže začať len z podnetu služobného orgánu (ak sú splnené zákonom stanovené dôvody), nie však z podnetu profesionálneho vojaka. Dôvody, v prípade ktorých môže byť profesionálny vojak prepustený zo služobného pomeru na základe jeho žiadosti, sú uvedené len v § 70 ods. 2 písm. a/ zákona č. 346/2005 Z.z. Žiadosť podaná žalobcom o prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k/ zákona č. 346/2005 Z.z. bola právne irelevantná

a nemohla byť riadnym podnetom na začatie konania o prepustenie zo služobného pomeru. V prípade žalobcu navyše dôvody na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k/ zákona č. 346/2005 Z.z. neboli splnené. Napriek tomu služobný úrad musel na túto žiadosť, aj keď podanú v rozpore s právnou normou, reagovať.

Žalobca považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné. Podľa jeho názoru je nepochybné, že v personálnych otázkach profesionálneho vojaka rozhoduje Personálny úrad. Uviedol, že žalovaným je Personálny úrad, ktorého zrušenia rozhodnutia sa domáhal. Poukázal na to, že takto žalovaného aj v žalobe označil, jeho rozhodnutie priložil, pričom len pre úplnosť pridal, že sa jedná o Personálny úrad pri Ministerstve obrany Slovenskej republiky, takže prípadná nepresnosť v označení žalovaného nezakladá námietku nedostatku pasívnej legitímácie, nemá ani za následok nezákonnosť rozsudku krajského súdu a môže byť len dôvodom na jeho opravu.

Taktiež podotkol, že v prípade podania žiadosti profesionálneho vojaka o skončenie služobného pomeru má žalovaný o takejto žiadosti meritórne rozhodnúť zákonným spôsobom, napríklad ju môže zamietnuť ako nedôvodnú. Dôsledkom začatia správneho konania je, že správny orgán je povinný v zákonom stanovenej lehote vo veci konať a rozhodnúť a zabezpečiť dodržiavanie všetkých práv účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods.1 v spojení s § 246c ods.1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods.1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, a že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie pre procesné pochybenia. Uznesenie bolo verejne vyhlásené dňa 24. februára 2010 (§ 156 ods.1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci krajský súd ako súd prvého stupňa konal a rozhodoval o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č.: PÚ-65-85/2007-CPČ zo dňa 19. septembra 2007. Vo svojej žalobe označil ako žalovaného „Ministerstvo obrany SR, Personálny úrad ozbrojených síl SR, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava“.

Rozhodnutím č.: PÚ-65-85/2007-CPČ zo dňa 19. septembra 2007 Personálny úrad Bratislava zastavil konanie podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku a v súlade s § 81 zákona č. 346/2005 Z.z. vo veci prepustenia žalobcu zo služobného

pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k/ zákona. V odôvodnení uviedol, že konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru je zastavené, pretože odpadol dôvod na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k/ zákona. Menovaný požiadal o skončenie služobného pomeru podľa § 70 ods. 1 písm. k/ z dôvodu, že splnil dohodnutú dobu za vysokú vojenskú školu. Zákon, ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2005, na základe príslušných ustanovení § 196 transformoval (negoval) všetky záväzky vyplývajúce zo zákona č. 370/1997 Z.z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov s tým, že služobný pomer, ktorý vznikol profesionálnemu vojakovi podľa predchádzajúceho právneho predpisu sa zmenil odo dňa účinnosti zákona na dočasnú štátnu službu. V prípade menovaného sa služobný pomer podľa § 196 ods. 2 písm. a/ zákona zmenil do uplynutia doby výsluhy v hodnosti, t.j. do 11. júla 2013.

Uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať odvolanie. Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom.

Proti tomuto rozhodnutiu žalovaného v zákonom stanovenej lehote podal žalobca žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného spisová značka PÚ-65-85/2007-CPČ z 19. septembra 2007. Uviedol, že žiadosťou zo dňa 12. júla 2007 sa služobným postupom domáhal prepustenia zo služobného pomeru profesionálneho vojaka z dôvodu splnenia doby výsluhy rokov v zmysle § 70 ods. 1 písm. k/ zákona č. 346/2005 Z.z.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovaný Ministerstvo obrany Slovenskej republiky už v samotnom vyjadrení k žalobe zo dňa 22. apríla 2008 (tak isto i v podanom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 26/2008-41 zo dňa 22. januára 2009) proti žalobcom označenému subjektu Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Personálny úrad ozbrojených síl Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, Bratislava, žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie, pretože označený žalovaný nie je správnym orgánom podľa § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Vo vyššie citovanom vyjadrení poukazoval najmä na ustanovenie § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku a na to, že rozhodnutie, ktoré je predmetom sporu, vydal Personálny úrad štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky ako služobný úrad (organizačná zložka ozbrojených síl Slovenskej republiky), a nie Ministerstvo obrany Slovenskej republiky. Taktiež poukázal na skutočnosť, že v predmetnej veci je evidentné, že napadnuté rozhodnutie nevydalo Ministerstvo obrany Slovenskej republiky ako správny orgán, ktorý rozhodoval v poslednom stupni.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd sa dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom nevysporiadal s námietkou, ktorú uplatnil žalovaný Ministerstvo obrany Slovenskej republiky už v podanom vyjadrení k žalobe zo dňa 22. apríla 2008, týkajúcej sa otázky jeho pasívnej legitímácie. Napriek tomu, bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia, uviedol do úvodnej časti rozsudku ako

žalovaného Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, Bratislava a rovnako vo výrokovej časti uviedol, že sa zrušuje rozhodnutie žalovaného v danom prípade Ministerstva obrany Slovenskej republiky číslo: PÚ-65-85/2007-CPČ zo dňa 19. septembra 2007, napriek tomu, že jednoznačne z predloženého rozhodnutia č. PÚ-65-85/2007-CPČ vyplýva, že napadnuté rozhodnutie vydal Personálny úrad Bratislava. Krajský súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, kto je v zmysle citovaného ustanovenia § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku žalovaným, teda správny orgán, ktorý rozhodoval v poslednom stupni, a to i napriek tomu, že žalovaný Ministerstvo obrany Slovenskej republiky túto skutočnosť namietal.

V danom prípade je nesporné, že napadnuté rozhodnutie vydal Personálny úrad Bratislava, pričom krajský súd vôbec v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, prečo za žalovaného považoval Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, a to i napriek námietke nedostatku pasívnej legitímácie.

Taktiež krajský súd vo výroku rozsudku uviedol, že sa zrušuje rozhodnutie žalovaného podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (nesprávne právne posúdenie veci), pričom následne v odôvodnení uviedol, že zistenie skutkového stavu nie je dostačujúce na posúdenie veci, čo je zrušujúci dôvod v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku. Avšak na záver v odôvodnení rozsudku opätovne konštatuje, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom, a preto ho s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že Krajský súd v Bratislave po citovaní ustanovenia § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku v odôvodnení svojho rozsudku len následne stroho skonštatoval, že mal za preukázané, že nešlo o konanie začaté z úradnej povinnosti, ale o konanie začaté na návrh účastníka konania, ktorý bol podaný 12. júla 2007, o ktorom správny orgán meritórne nerozhodol.

Procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom

na skutkové okolnosti prípadu, a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že takýmto postupom súdu, ktorý sa nevysporiadal so všetkými námietkami účastníkov – ako bolo vyššie uvedené, bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odôvodnenie rozsudku púhym odkazom na ustanovenie zákona je nepostačujúce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejedá vec znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a žalovaného a znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1, veta prvá OSP).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. februára 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová